

TOPLUMSAL CİNSİYET

**CİNSİYET
TEMELLİ
ŞİDDET**



TOPLUMSAL CİNSİYET ve CİNSİYET TEMELLİ ŞİDDET NEDİR?

Şiddet bir tahakküm biçimidir. Eşitsizlikten kaynaklanır. Bir cinsi, doğayı yada belli bir gruba mensup insanları horlamak, aşağılamak yada çeşitli şekillerde zorbalık uygulamak suretiyle egemenliği altında tutma halidir. Toplumsal cinsiyet bu egemenlik ilişkisini cinsiyetler arasında inşa eden toplumsal sisteme verilen isimdir. Biyolojik olarak kadın ya da erkek olmakla ilgili değil, bir cinsin diğer cinsten üstün olduğu fikrine işaret eder. Dolayısıyla da değişmez doğa kanunu değil, değiştirilmesi mümkün olan fikirler bütünüdür.



Toplumsal cinsiyet, doğumumuzla başlayan, hayatımız boyunca evde, okulda, sokakta, işyerinde nasıl davranmamız, ne giymemiz, nasıl konuşmamız gerektiğini, mesleğimizi, ev içindeki görevlerimizi, kısacası herşeyimizi belirleyen ideolojik bir sistemdir. Yeni doğmuş bebekler, fiziksel özellikleri üzerinden kadın veya erkek olarak tanımlandıktan sonra onlara daha bebekken ne renk giyineceklerinden başlayarak ayrı ayrı özellikler ve görevler atfedilir. Kadınların yaşadığı birçok sorunun, şiddetin de temelini, onlara atfedilen bu tanımlar oluşturur.

Öte yandan, genetik olarak kadın yada erkek olarak doğmuş olsalar bile kendilerini biyolojik cinsiyetinde hissetmeyen, biyolojik cinsiyetini benimsemeyerek, başka cinsiyet kimliklerini tercih eden bireyler de vardır. Bu kişiler kadınlardan daha farklı baskılara maruz kalır ve dışlanırlar.

Kadınlar yaşadıkları aile, çevre, arkadaş ortamı ve daha genelde toplum tarafından beklentilerle kuşatılırlar. Örneğin bütün ev işlerinin kadınların görevi olduğu düşünülür ve bu işler “değersiz” işler olarak tanımlanır. Dolayısıyla bu işleri yapma görevini yüklenen kadınlar da daha az değerli görülür. Daha da kötüsü, toplum, kadınları üstün cins kabul edilen erkeğin bir nevi “mülkü” gibi niteler. Babaları, abileri ya da kocalarının himayesinde ve onlara biat ederek yaşamaları beklenir.

Kadınlar çoğu zaman farkında olmadan bu tanımlamalar nedeniyle kendilerini kısıttılar. Örneğin kadın olduğu için işyerinde usta, müdür yapılmamalarının normal bir tutum olduğunu düşünebilirler. Veya kadın olduğu için bütçe işlerinden anlamaz, maaşını yönetemez diye düşünürler. Aynı şekilde erkeklerin de örneğin çocuk bezi değiştiremez, yemek pişiremez, ev işi yapamaz olduğunu düşünebilirler. Oysa ki bunların hiçbirinin biyolojik cinsiyetle bir ilgisi yoktur. Kadınlarla erkekler arasındaki biyolojik farklılıklar, adı üzerinde sadece farklılıklardır! Farklılıkların eşitsizliklere yol açması, yanlış kültürel pratikler, yani toplumsal cinsiyet yüzündendir. Kadınlar yönetici olabilir, parasını yönetebilir ve sadece erkeklerin yapabileceği sanılan daha pek çok şeyi yapabilirler. Yapamıyor olmalarının nedeni, eşit koşullarda yetiştirilmiyor ve eşit fırsatlarla donatılmıyor olmalarıdır. Rollerin eşitsiz dağılımının kadınlara yüklediği ücretsiz hayat yükü bir yana, toplumsal cinsiyet kadınların özgür iradesini yok sayar. Örneğin, kadınların eşit yetişkin bireyler olarak kendi iradeleri ile verdikleri kararla evlenmeleri, kendi istedikleri zaman istedikleri sayıda çocuk doğurmaları, ev içindeki kararlarda eşit söz hakkına olmaları engellenir.

İşte toplumsal cinsiyetin kadınları sürüklediği tüm bu durumlar toplumda eşitsizlikle sonuçlanır ve eşitsizlik şiddeti doğurur. Şiddet, bir kişinin kendinden daha “güçsüz” gördüğü birine uyguladığı fiziksel saldırı veya diğer baskılama yöntemlerinin genel adıdır. Fiziksel üstünlükten değil “toplumsal üstünlük” fikrinden kaynaklanır. Bu sebeptendir ki, oran olarak çok daha az olmakla beraber kadınlar da kendilerinden daha zayıf gördükleri başka kadınlara şiddet uygulayabilirler. Ancak bu durum toplumsal sorun olarak nitelendirilecek boyutlarda yaşanan erkek şiddetinin yanında sözü dahi edilmeyecek oranlardadır.

Şiddete maruz kaldığı için boşanmak istediği eşi yada eski eşi tarafından öldürülen bir tek erkek dahi kayıtlara geçmemiştir.

Kısacası biyolojik olarak kadın ya da erkek olmaktan dolayı değil, bir cinsin diğer cinsten üstün olduğu fikrinden kanaklanan ayrımcı normlar ve pratikler, toplumlar değiştikçe değişebilir. Toplumsal cinsiyet, değişmez doğa kanunu değil, değiştirilmesi mümkün fikirler bütünüdür. Ancak bu değişimin kendiliğinden gerçekleşmesi beklenmemelidir. Zaten tarih boyunca hiçbir hak kendiliğinden verilmemiştir. İnsan hakları evrensel bildirisi milyonlarca insan sadece şu yada bu ırka mensup olduğu için katledildikten sonra ortaya çıkmıştır. Çünkü üstünlüğün sağladığı konfor insanın kendiliğinden terkettiği bir durum değildir. Daha ötesi toplumsal cinsiyet üzerine kurulan pek çok ticaret biçimi vardır ve bunlar değişime engel olmak isterler. Örneğin kadınlar erkelerin beğenmesi için her zaman “bakımlı, güzel, vs.” olmak zorunda hissettirilirler; böylece onlara sürekli olarak kozmetik ve “güzellik” ürünü pazarlanabilir. Kısacası değişimin gerçekleşmesi için öncelikle kadınların hem tek tek hem de birlikte çaba göstermesi ve hayatlarımızın her alanını etkisi altına alan ayrımcı fikirlerin farkında olmaları gerekmektedir.

Kadın hakları insan haklarının ayrılmaz parçasıdır

Toplumsal cinsiyet normları, kadınların haklardan ve kaynaklardan eşit şekilde yararlanmasına engel teşkil ettiğinde, kadınları yapmak istemedikleri şeyleri yapmaya zorladığında, kadınların emeklerini ve bedenlerini sömürdüğünde sorun oluşturur ve insan hakları ihlali anlamına gelir. Örneğin, bir kadının, kadın olması nedeniyle eğitim almasının, çalışmasının, ekonomik özgürlüğünün engellenmesi ayrımcılık, şiddet ve kadının insan haklarının ihlali. Oysa ki insan hakları, tüm insanların doğuştan itibaren sahip olduğu haklardır.



İnsan hakları cinsiyeti, dini, dili, rengi ne olursa olsun tüm insanları kapsar.

Bütün insanlar hür, haysiyet ve haklar bakımından eşit doğarlar. Akıl ve vicdana sahiptirler ve birbirlerine karşı kardeşlik zihniyeti ile hareket etmelidirler.

(İnsan Hakları Evrensel Beyannamesi Madde 1).

Kadın ve erkeklerin eşit haklara sahip olması Anayasa tarafından güvence altına alınmıştır:

Herkes, dil, ırk, renk, cinsiyet, siyasi düşünce, felsefi inanç din mezhep ve benzeri sebeplerle ayırım gözetilmeksizin kanun önünde eşittir. Kadınlar ve erkekler eşit haklara sahiptir. Devlet, bu eşitliğin yaşama geçmesini sağlamakla yükümlüdür *(Türkiye Cumhuriyeti Anayasası Madde 10).*

Değişim mümkündür...

Yasal haklar değişimin hem sonucu hem de nedenidir!

Hayatlarımız o kadar kuşatılmış, kadınlar üzerindeki baskı o denli yaygındır ki bazen bu değişim imkansız gibi görünür. Ancak bu doğru değildir. Kadınların iki yüz yıldır devam eden eşitlik, özgürlük ve insan onuruna yaraşır yaşam şartlarına sahip olma mücadelesi sonucu çok önemli değişimler gerçekleşmiştir. Örneğin, yüzelli yıl önce dünyanın kuzey yarım küresinde yaşayan kadınlar seçme ve seçilme hakkı için mücadele ettiler, bunun için hapislerde bile yattılar ve sonunda başladılar.

Ülkemizde de kadınlar hakları için mücadele ettiler ve ediyorlar. Kızlara aile mirasından pay verilmesi hakkı elde edildiğinde yıl 1856 idi. Bunun ardından 1860'da kızların (ortaokul) mektebine gidebilmesi, yani ilköğretimde eşitlik sağlandı. Cumhuriyetle birlikte kadın haklarında sağlanan ilerleme, o yıllarda bazı Avrupa ülkelerinde dahi gerçekleşmemişti. 1926'da, bugün bile halen pek çok ülkede geçerli olmayan Medeni Kanun kabul edildi. Yine cumhuriyetin ilk yıllarında, 1935'te seçme ve seçilme hakkı yasalaştı.

Yakın zamanlara gelindiğinde ise, Türkiye kadın hareketinin doğrudan çabasının sonucunda, yasal iyileştirmeler, toplumsal cinsiyet eşitliğinin sağlanması ve kadına yönelik şiddetin önlenmesi adına çok önemli kazanımlar elde edildi. Sadece yasa yapılması değil bunları uygulamak üzere kurumların oluşturulması içinde çaba gösterildi. 1990'da Kadının Statüsü ve Sorunları Genel Müdürlüğü ve Kadından Sorumlu Devlet Bakanlığı'nın kurulması, 2009 yılında TBMM'de Kadın Erkek Fırsat Eşitliği Komisyonu'nun kurulması, 2013 yılında Şiddet Önleme ve İzleme Merkezleri'nin (ŞÖNİM) kurulması bu çabaların bir sonucudur.

Ancak cinsiyet ayrımcı toplumsal sistem nedeniyle yasaların tam olarak uygulanması kendiliğinden gerçekleşen bir durum değildir. Yine kadınların hem tek tek hem de birlikte çaba göstermesi gerekmektedir. Bu sebeple kadının insan haklarının garantisi olan yerel ve uluslararası yasal düzenlemeler ve anlaşmalar hakkında öncelikle bilgi sahibi olmak önemlidir. Türkiye'de geçerli olan kilometre taşı denebilecek bu düzenlemeler şunlardır.

* 1985'te Birleşmiş Milletler Kadınlara Karşı Her Türlü Ayrımcılığın Önlenmesi Sözleşmesi'nin (CEDAW) çekincesiz imzalanması.

* 2004 ve 2010 yıllarında Anayasa'da yapılan iyileştirmeler; eşitlik maddesine (Madde 10) ek "Kadınlar ve erkekler eşit haklara sahiptir. Devlet, bu eşitliğin yaşama geçmesini sağlamakla yükümlüdür" ibaresinin eklenmesi. Ayrıca, Anayasanın aile maddesinin (41) "Aile, Türk toplumunun temelidir ve eşler arasında eşitliğe dayanır. Devlet, ailenin huzur ve refahı ile özellikle ananın ve çocukların korunması ve aile planlamasının öğretimi ile uygulanmasını sağlamak için gerekli tedbirleri alır, teşkilatı kurar." şeklinde düzeltilmesi çok önemli kazanımlardır.

* 2002 yılında Medeni Kanun'da yapılan değişiklikle aile reisliğinin kaldırılıp evlilikte eşlere eşit haklar getirilmesi, evlilik süresinde edinilen malların eşit paylaşılması bir başka önemli kazanımdır.

* 2005 yılında kadın ve çocuklara karşı suçlarda etkili cezalar getiren yeni Türk Ceza Kanunu'nun yürürlüğe girmesi keza önemli bir aşamadır. Bu değişikliğe kadar namus saikiyle işlenen kadın cinayeti faileri diğer faillere göre daha az ceza almaktaydı.

* 2011 yılında Kadına Yönelik Şiddet ve Aile İçi Şiddetin Önlenmesi ve Bunlarla Mücadeleye İlişkin Avrupa Konseyi Sözleşmesi'nin (İstanbul Sözleşmesi)

imzalanması ve bu sözleşmeye paralel olarak 2012 yılında Ailenin Korunması ve Kadına Karşı Şiddetin Önlenmesine Dair Kanun'un (6284) yürürlüğe girmesi şiddetin önlenmesi için çok önemli adımlardı.

Kadınların güçlenmesinden açıkça rahatsız olan bazı seslerin iddia ettiği gibi kadına yönelik şiddeti önlemek ve şiddette maruz kalanları korumak üzere yapılan kanunlar aileyi ya da toplum düzenini bozmaz; tam tersine, kadınları ev içinde veya dışında koruyarak toplumsal barışa katkıda bulunurlar.

Unutmayalım! Her türlü hak büyük mücadeleler sonucu büyük bedeller ödenerek kazanılmıştır. Kendiliğinden verilmediği gibi, kendiliğinden hayata geçmesi de beklenemez.

KADINA YÖNELİK ŞİDDET ve CİNSEL TACİZ kadının insan haklarının ihlalidir!

Kadına yönelik şiddet, kadınların insan hak ve özgürlüklerini kullanmalarını engelleyen ve tüm dünyada yaygın olarak karşılaşılan bir insan hakları ihlalidir. Kadına yönelik şiddet hakkında “ama şiddete çocuklar veya erkekler de maruz kalıyor,” “şiddet genel bir sorun,” ya da “ev içindeki şiddet mahremiyet meselesidir” gibi yorumlar kafa karışıklığı yaratmak ve sorunu önemsizleştirmek amaçlı söylemlerdir. Ülkemizde meydana gelen kadın cinayetlerinin sebeplerine bakılırsa, bu söylemlerin ne kadar çarpık olduğu anlaşılacaktır. Ülkemizde meydana gelen kadın cinayetlerinin yüzde 87'si kadınların şiddete maruz kaldıkları evlilikleri sonlandırmak istedikleri için yaşanmaktadır. Buna mukabil, eşinden boşanmak istediği için karısı tarafından şiddete maruz bırakılan yada öldürülen bir tane dahi erkek olduğuna dair kayıt yoktur.

Ayrıca, kadına yönelik şiddetin sadece Türkiye’de değil tüm dünyada yaşanıyor olması şiddeti normal karşılamamızın sebebi olamaz. Evet; zengin ya da yoksul, demokratik ya da değil fark etmeksizin şiddet farklı oranlarda da olsa tüm ülkelerde yaşanıyor; çünkü şiddetin ana sebebi olan eril tahakküm ve cinsiyet eşitsizliği tüm dünyada hakim. Bu da bize, aslında şiddetin kültürler üstü bir gerçeklik olduğunu ve

her ülkenin kendi özgün kültürel dokusuna göre önlemler alınması gerektiği iddiasının yine bir şiddeti normalleştirme hamlesi olduğunu gösteriyor.

İşte bu nedenle, dünyada kadına yönelik ayrımcılığı ve şiddeti önlemek amacıyla yapılan uluslararası sözleşmeler her ülkede uygulanabilir ve uygulanmalıdır. İlk olarak İstanbul'da imzaya açılması nedeniyle İstanbul Sözleşmesi olarak bilinen, "Kadınlara Yönelik Şiddet ve Ev içi Şiddetin Önlenmesi ve Bunlarla Mücadeleye İlişkin Avrupa Konseyi Sözleşmesi" bunlardan biridir. İlk olarak Türkiye'nin imzaladığı sözleşme, 34 Avrupa ülkesi tarafından imzalanmıştır ve geçtiğimiz yıl tüm dünya ülkelerinin imzasına açılmıştır.

İstanbul Sözleşmesi'nin temel amacı, kadınları her türlü şiddete karşı korumak ve kadına karşı şiddeti ve aile içi şiddeti önlemek, kovuşturmak ve ortadan kaldırmaktır

(Madde 1/a). Sözleşmenin giriş bölümünde kadına yönelik şiddet; "... kadınlar ile erkekler arasındaki tarihsel eşitlikçi olmayan güç ilişkisinin tezahürü..." olarak tanımlanır.

"Kadına karşı şiddet", kadınlara karşı bir insan hakları ihlali ve ayrımcılık olarak anlaşılmaktadır ve ister kamu ister özel yaşamda meydana gelsin, söz konusu eylemlerde bulunma tehdidi, zorlama veya özgürlüğün rastgele bir biçimde kısıtlanması da dahil olmak üzere, kadınlara fiziksel, cinsel, psikolojik veya ekonomik zarar ve acı verilmesi sonucunu doğuracak toplumsal cinsiyete dayalı tüm şiddet eylemleri anlamına gelir (Madde 3/a).

Unutmayalım! İstanbul Sözleşmesi'nin uygulanması, Türkiye Cumhuriyeti Anayasası'nın 90. maddesi gereğince yerel yasalardan önce gelir ve uygulanması anayasal zorunluluktur.

Şiddet sadece kaba dayak değildir!

Şiddet deyince aklımıza ilk önce ve sadece fiziksel şiddet dediğimiz dayak, yaralama veya cinayet gelir. Hâlbuki psikolojik (duygusal) şiddet, ekonomik şiddet, cinsel şiddet gibi şiddet biçimleri daha yaygın ve uzun süreler yaşanır. Şiddet türleri içinde cinsel şiddet, en yaygın yaşanan şiddet biçimlerinden biri olduğu halde “mahremiyet”, “namus” gibi kavramlarla birlikte anıldığından dolayı en az dile getirilen şiddet biçimidir.

Unutmayalım! Şiddetin en çok ev içinde yaşanması, onu ne uygulayan ne de maruz kalan açısından özel yaşama ait-kişisel yapmaz. Kadına yönelik şiddet toplumsaldır.

Psikolojik Taciz ve Şiddet: Küfür ve hakaret etmek, öldürmek veya sakat bırakmakla tehdit etmek, bağırarak, korkutmak, alay etmek aşağılayıcı isim takmak, kararlara katılımını engellemek ve fikirleri ile alay etmek, dini veya etnik kimliğine yönelik hakaret etmek, başkalarının önünde küçük düşürmek, başkalarıyla kıyaslamak, giyim tarzı ve kıyafetlerini kontrol etmek, çocukları uzaklaştırmak gibi davranışlar psikolojik şiddettir.

Ekonomik Şiddet: Kadınların eğitim ve çalışma hakkına engel olmak, kazandığı paraya veya mallarına el koymak, evin dışında çalışmasına izin vermemek, istemediği işte zorla çalıştırmak, ailenin bütün gelirini kendisi için harcamak, harcamalara tek başına karar vermek gibi davranışlar ekonomik şiddettir.

Cinsel Taciz ve Şiddet: Kadınların bedeni ve cinselliğine yönelik, onları kendi istemediği zamanlarda ve istemedikleri biçimlerde cinsel içerikli davranışlara maruz bırakan bütün fiiller cinsel şiddettir. Cinsel şiddette her zaman için fiziksel temas olması gerekmez. Sözlü veya yazılı cinsel içerikli telefon veya internet mesajları, cinsel imalı bakış veya şakalaşma, sokakta takip, cinsel olarak korkutan ve kıran davranışlarda bulunmak cinsel tacizdir. Bütün bu davranışlar suçtur ve hiçbir şiddetin haklı nedeni olmadığı gibi cinsel şiddet ve tacizin de haklı nedeni yoktur. Evlilik içinde gerçekleşen bu türden davranışlar da şiddettir.

Ülkemizde, yukarıda bahsettiğimiz tüm şiddet türlerine karşı bizleri koruyan yasalar mevcuttur. Örneğin İş Kanunu, cinsel tacizi haklı fesih nedenleri arasında saymıştır. Türk Ceza Kanunu, cinsel tacizi suç olarak tanımlar. Türk Ceza Kanunu'na göre cinsel tacizin işyerinde gerçekleşmesi durumunda cezası daha ağırdır.

Taciz işyerinde başımıza gelirse...

Tacizin hiçbir biçimine maruz kalmadan çalışma hakkınız vardır. Cinsel taciz, Türk Ceza Kanunu'na göre bir suçtur. İşyerinde cinsel tacize uğramanız durumunda;

- İş kanununun 24. Maddesine göre haklı nedenle fesih hakkınız,
- Borçlar kanununun 417. Maddesine göre tazminat hakkınız vardır.



Ülkemizde kadına yönelik şiddetin önlenmesi ve kadınların şiddetten korunmasını öngören diğer önemli yasal düzenleme, 6284 sayılı "Ailenin Korunması ve Kadına Karşı Şiddetin Önlenmesine Dair Kanundur. Bu kanun, İstanbul Sözleşmesi'ne uyumlu olarak hazırlanmıştır.

6284 Kanun Kapsamındaki Haklarımız Kısaca Nelerdir?

- Hem kendimiz, hem çocuklarımız için sığınak talep edebiliriz.
- Geçici koruma (yakın koruma) altına alınmayı talep edebiliriz.
- Şiddet uygulayanın evden uzaklaştırılmasını isteyebilir ve bize yaklaşmasının yasaklanmasını talep edebiliriz.
- Şiddet uygulayanın bizi rahatsız etmesinin, küçültücü ifadelerde bulunmasının, hakaret etmesinin yasaklanmasını isteyebiliriz.
- Adresimizin gizlenmesini isteyebiliriz.
- Kimlik ve ilgili diğer bilgilerimizin değiştirilmesini isteyebiliriz.
- Şiddet uygulayanın silahını polise teslim etmesini, alkol, uyuşturucu madde, vs. kullanıyorsa bu duruma yönelik tedbirlerin alınmasını isteyebiliriz.
- Geçici velayet ve tedbir nafakası talep edebiliriz.
- Geçici maddi yardım talep edebiliriz.
- Oturduğumuz eve aile konutu şerhi konulmasını isteyebiliriz.
- Herhangi bir sağlık sigortamız yok ise genel sağlık sigortasından faydalanabiliriz.

6284 No'lu Kanundan Faydalanmak İstersek;

En yakın polis karakoluna, jandarma bölgesindeyse jandarmaya başvurmalıyız. Acil durumlarda koruma talep edebiliriz; polis/jandarma acil durumlarda (hayati tehlike bulunmakta ise) koruma vermekle yükümlüdür. Sığınak talebimiz varsa, bu durumu en yakın polise/jandarmaya ya da bulunduğumuz ilçe kaymakamlığına/valiliklere iletebiliriz. Başvurduğumuz polis yada jandarma karakolunda karşımıza 6284 sayılı kanunun bize sağladığı haklardan habersiz veya çeşitli nedenlerle gereğini yapmak istemeyen memurlar çıkması ihtimali vardır. Bu durumda ısrar etmemiz, avukat talep etmemiz ve yasal hakkımızı anımsatmamız gerekir. Hiçbir durumda hiç kimse bize şiddet uygulayan kişiyle barışmamızı öneremez veya arabuluculuk teklif edemez. Devlet görevlisinin şiddet mağduru için arabuluculuk yapması, İstanbul Sözleşmesi'nin ihlalidir. Arabuluculuğu redetme hakkımız vardır. Haklarımızı elde etmek için bir avukatımızın olması şart değildir. Ama mümkünse bir avuktan yardım almak sonuç almamızı kolaylaştırabilir. Bunun için yaşadığımız ildeki Baro'nun Adli Yardım Servisi'ne kimliğimiz ile başvurulabiliriz. Fakirlik kağıdı gibi belgeler boşanma için avukat talebinde istenmekte, koruma tedbir için başvuru yapıldığında kimlik dışın da başka bir evraka ihtiyaç duyulmamaktadır. Baro, başvurumuz halinde ücretsiz avukat tayin eder.

Acil durumlarda arayabileceğimiz numaralar:

- Alo 183 Aile, Kadın, Çocuk ve Engelli Sosyal Hizmet Danışma Hattı
- 155 Polis İmdat
- 156 Alo Jandarma
- 112 Ambulans
- Aile içi şiddet Acil Yardım Hattı 0212 656 96 96 veya 0549 656 96 96
- İstanbul Barosu Adli Yardım Hattı (212) 393 08 29

Unutmayalım! Dayanışmayı ve haklarını bilen her kadın, hem kendine hem de başka kadınlara destek olabilir.

Bunun için komşumuz, arkadaşımız, işyerindeki çalışma arkadaşlarımız taciz ve şiddete maruz kaldığında sessiz kalmayalım, destek olalım ve bu kitapçıktaki bilgileri birbirimizle paylaşalım.



Kadınlara Dayanışma Vakfı (KADAV)

1999 Marmara Depremi'nin ardından deprem bölgesinde sosyal ve ekonomik açıdan zarar görmüş kadınlara destek olmak amacıyla buluşan kadınlar tarafından kuruldu.

KADAV, meslek kazandırma kursları, gelir getirici atölyeler, toplumsal cinsiyet eğitimleri, şiddet gören kadınlara psikolojik ve hukuksal destek gibi faaliyetler yürüten bağımsız bir sivil toplum örgütüdür. KADAV, kadınlara yönelik her türlü şiddetle mücadele, kadın emeği ve istihdamının desteklenmesi, göçmen, mülteci ve sığınmacı kadınlarla dayanışma alanlarında çalışmalarını İstanbul'da sürdürmektedir.



••• | kadav

kadınlarla dayanışma vakfı
women's solidarity foundation